

نفر به نفر

هومن جعفری
روزنامه‌نگار

همان که باید همان طور که باید...

نوشتن چند پاراگراف مطلب پیرامون بازی ایران و اروگوئه، اصلاً کار دشواری نیست چون بازی دقیقاً همان گونه پیش رفت که باید. یک بازی حساب‌شده، منطقی و منظم از سوی تیم ملی همراه با نمایش دقیق بازیکنانی که می‌دانند دیگر جایی برای شوخی و خنده و اشتباه نمانده است!

مهم‌ترین مسأله بازی ایران و اروگوئه همان بود که گاردین هم به آن اشاره داشت. انگار اصلاً در تمام این مدت کی‌روش ایران را ترک نکرده بود چرا که در بازی با اروگوئه، تیمش به گونه‌ای بازی کرد که انگار سرمربی تیم ملی تغییر نکرده و مردی روی نیمکت نشسته که برای سال‌ها این تیم را هدایت می‌کند!

در بازی مقابل اروگوئه، ایران هم فاز دفاعی خوبی داشت و هم فاز تهاجمی خوبی، یادمان باشد کی‌روش تازه برگشته و هر چه بیشتر فرصت داشته باشد با تیمش کار کند، نتیجه مطلوب‌تری را به دست خواهیم آورد.

بازی با اروگوئه از چند منظر لذتبخش بود. طبیعتاً نتیجه کسب شده، رضایتبخش بود. اینکه بتوانیم تیمی مثل اروگوئه را مهار کنیم و شکست بدهیم، از منظر روحی و روانی می‌تواند بسیار کمک کند. تیم ملی به این برد نیاز داشت تا بازیکنان و همچنین مشوقین تیم ملی با آرامش خاطر به ادامه مسیر بپردازند.

اما نکته دوم، بسته نگه داشتن دروازه تیم ملی بود. اگرچه در بازی مقابل اروگوئه بی‌اشتباه نبودیم اما همین بسته نگه داشتن دروازه هم بسیار امر ارزشمندی بود. تیم ملی باید در جام جهانی مقابل سه حریف قدرتمند و تهاجمی جلوبرود و کی‌روش این را بخوبی می‌داند که استحکام خط دفاعی چه ارزشی دارد. در دو جام قبل هم این نکته به همه اثبات شد.

اما به ثمر رساندن گل در بازی مقابل آنها، سومین دستاورد تیم ملی بود. برای صعود از این گروه، برد می‌خواهیم و برای بردن باید گل زد. تیم ملی در جام جهانی می‌تواند با روش دفاع و ضدحمله به نتیجه برسد. دست‌کم این تنها کارتی است که برای بازی کردن داریم.

اروگوئه هم مثل برزیل زانو زد

مرتضی طهوری
روزنامه‌نگار ورزشی

تیم ملی فوتبال کشورمان جمعه شب گذشته دست به کار بزرگی زد و توانست تیم ملی اروگوئه را با وجود همه ستارگانش شکست بدهد. اگرچه این اتفاق در دیداری دوستانه و تدارکاتی رقم خورد ولی باز هم چیزی از ارزش‌های ملی‌پوشان ما و کار بزرگی که انجام دادند، کم نکرد. همه آنهایی که فوتبال را به طور جدی دنبال می‌کنند،

بخوبی می‌دانند تیم ملی اروگوئه طی چند سال اخیر پیشرفت بسیار محسوسی داشته و دوباره به تیمی درجه یک در سطح فوتبال جهان بدل شده است. بنابراین شکست دادن چنین تیمی آن‌هم در شرایطی که همه ستارگان خود را در اختیار داشت، کاری فوق‌العاده بزرگ محسوب می‌شود. با پیروزی جمعه‌شب، فوتبال کشورمان عملاً به دومین برد خود برابر فاتحان ادوار مختلف رقابت‌های جام جهانی دست پیدا کرد. ایران دقیقاً ۵۰ سال پیش در جریان

رقابت‌های المپیک ۱۹۷۲ مونبخ توانست برزیل را شکست بدهد و به اولین پیروزی خود مقابل تیمی که سابقه قهرمانی در جام جهانی را دارد، دست پیدا کند. حال نیم قرن پس از آن پیروزی بزرگ، بچه‌های کشورمان توانستند تیم ملی فوتبال اروگوئه را هم شکست دهند تا دومین برتری خود برابر تیمی که سابقه قهرمانی در جام جهانی را دارد، به دست آورند. حتی همین آمارها هم برای تیم ملی ایران جذاب و جالب است. بالاخره روزی در تاریخ، این طور می‌نویسند

که تیم‌های مهم دنیا، با تیم ملی بازی کردند و حتی شکست خوردند. در مورد بازی با روسیه هم، کلی حرف و حدیث بود. حالا چه کسی به یاد می‌آورد که کدام بازیکنان در آن روز به میدان رفتند؟ اما همه می‌دانند ما توانستیم روسیه را با حساب یک بر صفر شکست بدهیم و خاطره زیبایی برای ذهن فوتبال بسازیم. اروگوئه هم به لیست بازنده‌ها اضافه شد. لیستی که جان می‌دهد برای پز دادن! لیستی که در آن می‌توانید نام تیم‌های بزرگی را ببینید؛ حتی در جام جهانی

و رقابت‌های بزرگ، در این لیست، کشورهای آسیایی، موزه تلخ شکست‌های سنگین را تجربه کرده‌اند. عربستان، ژاپن، بحرین، کره جنوبی، سوریه، امارات، قطر و... کلی هم کشور بزرگ داریم که آنها را شکست دادیم و این موضوع قابل افتخار است. بعدها که به تاریخ‌مان نگاه کنیم، به یاد بازی با اروگوئه می‌افتیم و یاد و خاطره این بازی را با نتیجه امیدوارکننده‌اش به خاطر می‌آوریم. حتماً فوتبال ایران برای افتخار کردن، دستاوردهای زیادی دارد.

بارقه‌های امید با شکست اروگوئه

آنها با کی‌روش بازیکنان دیگری هستند

آرمین ساروخانیان
روزنامه‌نگار ورزشی

حتی خوشبین‌ترین کارشناسان هم نمی‌توانستند برد یک بر صفر تیم ملی مقابل اروگوئه را پیش‌بینی کنند. کی‌روش در فرصت کوتاه پیش از این بازی روی بازگشت نظم تاکتیکی که به فرصت تقویت ساختار دفاعی تأکید داشت، ولی تحول تیم فراتر از انتظار بود. اکثر بازیکنان تیم ملی قبلاً با کی‌روش کار کرده‌اند و این آشنایی کمک کرد که بتوانند برنامه‌های این مربی را به بهترین شکل پیاده کنند.

عزت‌اللهی دوباره به همان بازیکنی تبدیل شد که قبلاً زیر نظر کی‌روش دیده بودیم و فضای مقابل خط دفاع را به خوبی پوشش داد. صادق محرمی در سمت راست

توانست نونز را به خوبی کنترل کند و ابوالفضل جلالی، کم‌سابقه‌ترین بازیکن تیم هم در سمت چپ نمایش کم‌اشتباهی داشت. کی‌روش بر خلاف شایعات شجاع خلیل‌زاده را دعوت کرد و در این بازی زوج او با کنعان را محک زد. شجاع به جز دفع توپ اشتباهی که به فرصت شوت نونز در نیمه اول تبدیل شد، عملکرد خوبی داشت و کنعان با بازیکنان خوب توانست عمق دفاع را کنترل کند.

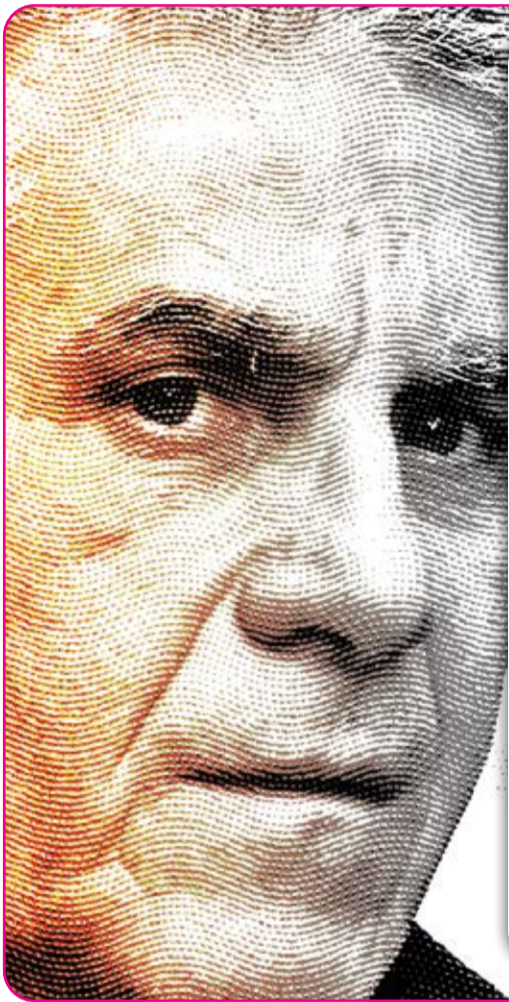
کی‌روش در این بازی از تمام نیروهایش استفاده نکرد و هنوز مشخص نیست که ترکیب اصلی تیم ملی در جام جهانی همین یازده نفر باشند. رضاییان و نورافکن به دلیل صادر نشدن ویزا در این اردو غایب بودند و در صورت آمادگی

ممکن است خودشان را به ترکیب تحمیل کنند. ابهام بزرگتر در خط حمله است و او جای‌جایی‌های زیادی داشت تا دستش روشن شود. مهدی طارمی که آماده‌ترین مهاجم این روزهای تیم ملی است، بازی را از روی نیمکت شروع کرد و حضورش در نیم ساعت پایانی توانست جریان بازی را تغییر دهد. یکی از سؤالات مهم پست بازی او در تیم ملی است و بعد از این بازی حتی این بحث مطرح شد که ممکن است از بین مهاجم پورتو و آرمون یک نفر بازی کنند.

طارمی در این بازی به عنوان گوش چپ بازی کرد، ولی متمایل به مرکز بود و آزادی عمل داشت که به نقاط دیگر زمین هم سر بزند. تک گل بازی با حرکت او از مرکز زمین

شروع شد و در صحنه‌های دیگر هم با هوش بالا در فضاهای خالی جایگیری می‌کرد. یکی از مشکلات تیم ملی در جام جهانی ۲۰۱۴ کمبود بازیکن مطمئن روی نیمکت بود و خستگی بازیکنان در شکست روز آخر مقابل بوسنی نقش زیادی داشت.

کی‌روش حالا سعی می‌کند برای هر پست دو بازیکن آماده داشته باشد و بازی با اروگوئه نشان داد که بازیکنان نیمکت‌نشین در اکثر پست‌ها با بازیکنان اصلی فاصله زیادی ندارند. بازی با انگلیس فشار زیادی به تیم وارد خواهد کرد و نیمکت قوی به کی‌روش کمک می‌کند که برای دو بازی حساس بعدی تیم تازه‌نفسی را به زمین بفرستد.

چشم صعود به جام جهانی قطر را گرفتند؛ اما در وین، روح تیم ملی با این مردم فاصله بسیار زیادی داشت. ما سنگین‌تر از آنی بودیم که بغل‌پای دیدنی مهدی طارمی که خط دفاعی یکی از قدرت‌های فوتبال امریکای جنوبی را به زانو درآورد، ما را از زمین جدا کند. فاصله ما و تیم ملی به همین اندازه بود؛ به اندازه زمین تا آسمان.

نام تیم ملی همیشه اشک‌ها، فریادها، حسرت‌ها و افسوس‌هایی را با خود تداومی می‌کند که یک ایران در شادترین و سخت‌ترین روزهایش همگام با این تیم تجربه کرده. فوتبال دوستان ایرانی با این تیم ملی در مسکو بلندپروازی کردند، در سئول روی ابرها به رقص آمدند، در امارات قلبشان هزار تکه شد، در بحرین از نو متولد شدند و در تهران غرورمندانه

غریب و ناشناس نبود. این روزها، اندوه تقریباً تمام احساسات همه ما را دربر گرفته است. از همین رو، دنبال کردن اخبار فوتبال داخلی برایمان دردناک می‌شود زمانی که در می‌یابیم نمایندگان تیمی که پسوند «ملی» را یک می‌کنند، بی‌توجه به اتفاقات، برای علیرضا بیرانوند جشن تولد برگزار می‌کنند. نه حتی کسی خود را از حلقه شادی پس از گل جدا می‌سازد.

مرتبه در سالیان اخیر، بسیاری از ما حتی چنین دیداری را از پای گیرنده‌های تلویزیونی خود تماشا نکردیم. اگر هم به تماشا نشستیم، از نمایش دلچسب و بازی روان و تک‌ضرب ملی‌پوشان لذتی که می‌توانستیم را نبردیم. تیم ملی کشورمان، یک بر صفر اروگوئه پر قدرت را در دومین بازی تدارکاتی در راه دوچه شکست داد، اما حتی در روزهای شکست و ناکامی تا این اندازه برای ما

سام ستارزاده
خبرنگار

رویارویی با ستارگانی همچون لوییز سوارز، داروین نونز، رودریگو بنتانکور، رونالد آراووخو و کلین شیت و پیروزی برابر این لاسلسته پرمهره، اگر دو هفته زودتر برگزار می‌شد، بی‌شک یکی از هیجان‌انگیزترین رخداد‌های سال فوتبال ایران بود؛ اما برای نخستین

آهای غریبه!

اتحاد و انسجام؛ همان چیزی که می‌خواستیم!

بازگشت کی‌روش به وضوح اتحاد و انسجام را در تیم ملی شاهد بودیم. نظم و انضباطی که دقیقاً تیم اسکوچیچ از آن بهره‌مند نبود.

تکل‌ها و بازی محکم شجاع خلیل‌زاده و حسین کنعانی زادگان و با تمام وجود بازی کردن بازیکنان تعویضی تیم ملی از روحیه جنگندگی بالای تیم حکایت می‌کند و حالا بار دیگر یوزهای ایرانی نشان دادند که تنها یک هدف دارند و آن جنگیدن تا ثانیه آخر مقابل هر حریفی است. این همان گمشده‌ای بود که تیم

ملی در تمامی این روزهای اخیر بویژه در دوران اسکوچیچ نداشت و بابت نداشتن آن نگران بودیم.

ایرانی‌ها که بارها با کی‌روش تا یک قدمی تاریخ‌سازی رفته‌اند این بار دیگر نمی‌خواهند ناامید زمین بازی را ترک کنند و قطعاً چیزی جز صعود از مرحله گروهی جام جهانی در ذهن شاگردان کی‌روش نقش نبسته است. کی‌روش بار دیگر با بازگشتش این جمله را برای همه یادآور شد: رؤیایمانی است، بیاید بار دیگر رؤیاسازی کنیم!

همان تیم آشنا

آیسان سعیدی
خبرنگار

دقیقاً همانی بود که انتظار داشتیم. یک فوتبال کی‌روشی با همان مؤلفه‌های آشنا. یک تیم واکنشی. تیمی که به انتظار اشتباه حریف می‌نشیند تا درست در بزنگاه نیش زهری خود را در تن حریف فرو کند. تیمی که در سراسر بازی با یک فوتبال دینامیکی و درگیرانه حریف را ذله می‌کند تا حریف سپر بیندازد و در نهایت زهر خود را می‌ریزد.

کارلوس کی‌روش در طول مدت ۸ سالی که روی نیمکت فوتبال ایران نشست، این سبک مورد دلخواه خود را در فوتبال ایران نهادینه کرد. یک فوتبال واکنشی با مؤلفه‌های بازی فیزیکی و بسته که فوتبال را اقتصادی و حساب‌گرانه بازی می‌کند. ۸ سال به اندازه دو نسل فوتبال است و کی‌روش در طول این مدت آرام و باطمینان تیمش را ساخت. تیمی که تمامی ارکان و مؤلفه‌هایش را خودش کشف کرده و بر اساس سبک و سلیقه‌اش به تیم ملی

افزافه کرده بود. بعد از قریب به ۳ سال دوری از فوتبال ایران، تیم ملی به اندازه‌ای تغییر نکرده که کسی با کی‌روش و سبک او بیگانه باشد. او بلافاصله بعد از نشستن روی نیمکت تیم ملی با همان مهره‌هایی که خودش تقریباً تمامی آنها را ملی پوش کرده، همان سبک آشنایش را در تیم ملی اجرا کرد و پسرانش به بهترین شکل ممکن آن را در برابر اروگوئه اجرا کردند. با این فوتبال و سبک کی‌روش می‌توان بیشتر به این تیم امیدوار شد.